

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 11 de desembre de 2024

[El següent text també incorpora parts no llegides que es consideren pronunciades]

Catequesi. L'Esperit i l'Esposa. L'Esperit Sant guia el poble de Déu a l'encontre amb Jesús, la nostra esperança. 17. L'Esperit Sant i l'Esposa diuen: «Veniu.» L'Esperit Sant i l'esperança cristiana

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Hem arribat al final de les nostres catequesis sobre l'Esperit Sant i l'Església. Dedicuem aquesta darrera reflexió al títol que hem donat a tot el cicle, és a dir: «L'Esperit i l'Esposa. L'Esperit Sant guia el poble de Déu a l'encontre amb Jesús, la nostra esperança.» Aquest títol fa referència a un dels darrers versets de la Bíblia, en el llibre de l'Apocalipsi, que diu: «L'Esperit i l'esposa diuen: “Vine!”» (Ap 22,17). A qui s'adreça aquesta invocació? S'adreça a Crist ressuscitat. De fet, tant sant Pau (cf. 1Co 16,22) com la *Didaché*, un escrit de l'època apostòlica, testimonien que a les reunions litúrgiques dels primers cristians ressonava en arameu el crit: «*Marana tha!*», que significa precisament 'Veniu, Senyor!' Una oració a Crist perquè vingui.

En aquella fase més antiga, la invocació tenia un rerefons que avui anomenariem escatològic. Expressava, efectivament, la fervent espera del retorn gloriós del Senyor. I aquest crit i l'expectació que expressa mai no s'han esvaït en l'Església. Fins i tot avui, a la missa, immediatament després de la consagració, proclama la mort i resurrecció de Crist: «Veniu, Senyor Jesús!» L'Església està a l'espera de la vinguda del Senyor.

Però aquesta espera de la vinguda última de Crist no és l'única. A ella s'ha unit també l'espera de la seva vinguda continuada en la situació present i peregrinant de l'Església. I és en aquesta vinguda, que l'Església pensa principalment quan, animada per l'Esperit Sant, clama Jesús: «Veniu!»»

S'ha produït un canvi —o més ben dit un desenvolupament— ple de significat respecte al crit «Veniu!», «Veniu, Senyor!». Aquest no s'adreça habitualment només a Crist, sinó també a l'Esperit Sant mateix! Aquell que clama és ara també Aquell a qui es clama. «Veniu!» és la invocació amb què comencen gairebé tots els himnes i oracions de l'Església adreçats a l'Esperit Sant: «Veniu, Esperit Creador», diem en el *Veni Creator*, i «Veniu, oh Sant Esperit», en la seqüència de Pentecosta; i així en moltes altres oracions. I és just que sigui així, perquè, després de la Resurrecció, l'Esperit Sant és el veritable *alter ego* de Crist, aquell que ocupa el seu lloc, que el fa present i operant en l'Església. És ell qui «us conduirà cap a la veritat sencera» (Jn 16,13) i ho fa desitjar i esperar. Per això Crist i l'Esperit són inseparables, també en l'economia de la Salvació.

L'Esperit Sant és la font sempre cabalosa de l'esperança cristiana. Sant Pau ens va deixar aquestes paraules precioses: «Que el Déu de l'esperança ompli la vostra fe d'alegria i de pau perquè vesseu d'esperança gràcies a la força de l'Esperit Sant» (Rm 15,13). Si l'Església és una barca, l'Esperit Sant és la vela que la impulsa i la fa avançar en el mar de la història, avui com ahir!

Esperança no és una paraula buida, ni el nostre desig imprecís que les coses vagin bé: l'esperança és una certesa, perquè es fonamenta en la fidelitat de Déu a les seves promeses. I per això s'anomena virtut teològica: perquè està infosa per Déu i té Déu com a garant. No és una virtut passiva, que es limita a esperar que les coses s'esdevinguin. És una virtut summament activa que ajuda per tal que passin. Algú que va lluitar per l'alliberament dels pobres va escriure aquestes paraules: «L'Esperit Sant és a l'origen del clamor dels pobres. És la força que es dona als qui no tenen força. Ell dirigeix la lluita per l'emancipació i la plena realització del poble dels oprimits.»¹

El cristià no pot acontentar-se amb tenir esperança; també ha d'irradiar esperança, ser un sembrador d'esperança. Aquest és el do més bonic que l'Església pot fer a tota la humanitat, especialment en els moments en què tot sembla incitar a arriar les veles.

L'apòstol Pere va exhortar els primers cristians amb aquestes paraules: «Reconegueu en els vostres cors el Crist com a Senyor; estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança. Però feu-ho suaument i amb respecte» (1Pe 3,15-16). I això perquè no és tant la força dels arguments allò que convencerà les persones, sinó l'amor que sapiguem posar-hi. Aquesta és la primera evangelització i la més eficaç. I és oberta a tothom!

Estimats germans i germanes, que l'Esperit ens ajudi sempre, sempre, a «abundar en esperança en virtut de l'Esperit Sant»!

¹ J. COMBLIN, *Spirito Santo e liberazione*, Assís 1989, 236.